

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 17 maja 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Sp. z o.o. we W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *Sp. z o.o. we W.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 29 czerwca 2017 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) *Sp. z o.o. we W.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

SSO Andrzej Turliński

XVII AmE 298/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) działając na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 ze zm.), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 24 czerwca 2016 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy: (...) *Sp. z o.o.* z siedzibą we W. kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10- 31 sierpnia 2015 r., orzekł w pkt 1 decyzji, że (...) *Sp. z o.o.* z siedzibą we W. w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego we W. przy ulicy (...), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy.

W pkt. 2 decyzji za działania wymienione w punkcie 1 Prezes URE wymierzył (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. karę pieniężną w kwocie 5 215 złotych.

Od przedmiotowej decyzji powód (...) Sp. z o.o. wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz. U. 1997 nr 54 poz. 348) Prawo energetyczne (dalej: Prawo Energetyczne) poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdzie stan faktyczny sprawy w pełni uzasadnia odstąpienie od wymierzenia kary grzywny;

b) poprzez przyjęcie, że nieznaczne przekroczenie ilości pobranej przez Stronę energii elektrycznej w tak nieznacznym okresie – tj. od dnia 10 sierpnia 2017 r. do dnia 12 sierpnia 2017 r. zagrażało bezpieczeństwu energetycznemu kraju.

c) Art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – tj. przekroczenie przysługujących organowi uprawnień wynikające z:

- rozszerzającego stosowania analogii w zakresie „penalizacji” wskazanym w art. 56 ust. 1 pkt 3a poprzez przyjęcie, że w świetle tego przepisu możliwym jest nałożenie kary pieniężnej z tytułu przekroczenia ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 Prawo Energetyczne, a więc podstawy znajdującej się poza zakresem regulacji art. 56 ust. 1 pkt 3a;

- przyjęcie, że Strona nie zastosowała się do ograniczeń w dostawie i poborze energii elektrycznej, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 (wszystkie: Prawo Energetyczne), gdzie w rzeczywistości wskazany w tym przepisie art. 11 c ust. 3 stanowi odwołanie się nie do podstawy wprowadzenia ograniczeń a jedynie do trybu wprowadzania takich ograniczeń przez Radę Ministrów – przez co odesłanie to jest bezprzedmiotowe;

2) naruszenie przepisów postępowania, a to:

a. art. 6 kpa – tj. zasady legalizmu, poprzez:

- przyjęcie, że Strona nie zastosowała się do ograniczeń w dostawie i poborze energii elektrycznej, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 (wszystkie Prawo Energetyczne), gdzie w rzeczywistości wskazany w tym przepisie art. 11c ust 3 stanowi odwołanie się nie do podstawy wprowadzenia ograniczeń a jedynie do trybu wprowadzania takich ograniczeń przez Radę Ministrów – przez co odwołanie to jest bezprzedmiotowe;

- rozszerzenie w drodze analogii zakresu „penalizacji” wskazanego w art. 56 ust. 1 pkt 3a poprzez przyjęcie, że w świetle tego przepisu możliwym jest nałożenie kary pieniężnej z tytułu przekroczenia ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 Prawo Energetyczne, a więc podstawy znajdującej się poza zakresem regulacji art. 56 ust. 1 pkt 3a;

b. art. 7 kpa – tj. zasady prawdy obiektywnej, poprzez nieuwzględnienie toku prowadzonego postępowania szkody powstałej w majątku Strony w wyniku zastosowania się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii elektrycznej – także przy ustaleniu wymiaru nałożonej na Stronę kary;

c. art. 8 kpa – tj. zasady pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej poprzez:

- działanie polegające na nałożeniu na stronę kary pieniężnej w sytuacji, gdy obowiązek zastosowania się do ograniczeń w poborze energii elektrycznej wprowadzone zostało „z dnia na dzień”;

- brak wskazania na jakimś podstawie i w oparciu o jakie czynniki, wysokość kary pieniężnej została przez Organ ustalona jako iloczyn 3000 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającego ilości MW w poszczególnych godzinach

doby (tj. brak wskazania, na jakiej podstawie organ przyjął bazową kwotę 3.000 zł; oraz wyjaśnienia, dlaczego jako mnożnik przyjęto ilość MW łącznego przekroczenia)

d. art. 189d kpa – poprzez wymierzenie kary pieniężnej przy nieuwzględnieniu przesłanek nakładania administracyjnej kary pieniężnej wskazanych w tym przepisie i zastosowania lakonicznych przesłanek bliższych instytucji wymiaru kar znanych z przepisów kodeksu karnego;

3) Błąd w ustaleniach faktycznych, leżących u podstaw rozstrzygnięcia, a to:

a. przyjęcie, że Strona na bieżąco miała obowiązek śledzić transmisję radiową i zapoznania się z treścią zamieszczonych tam komunikatów;

b. przyjęcie, bez jakiegokolwiek analizy struktury działalności przedsiębiorstwa, że możliwym było tak radykalne ograniczenie ilości poboru energii elektrycznej w ciągu niespełna doby i przy zachowaniu ciągłości działania przedsiębiorstwa;

c. przyjęcie, że wprowadzone ograniczenia w ilości poboru energii elektrycznej obowiązywały od dnia 10 sierpnia 2015 r., gdy tymczasem w rzeczywistości ograniczenia te – zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (Dz. U. 2015 poz. 1136, dalej: Rozporządzenie) – obowiązywać zaczęły od dnia 12 sierpnia 2015 r.

d. przyjęcie, że istniały procedury, ramy czy zorganizowany plan działania, w oparciu o który Strona mogłaby w sposób uwzględniający minimalizację szkody zastosować się do ograniczeń – skoro okoliczności te były swoistym novum dla wszystkich podmiotów, które podlegały tym ograniczeniom, w tym również dla podmiotów wprowadzających ograniczenia.

W związku z powyższym, na podstawie art. 132 kpa powód wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji i odstąpienie od wymierzenia Stronie kary pieniężnej względnie o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania.

Powód uzasadniając zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 kpa wskazał, że w ocenie Strony działania podjęte w toku postępowania przez Prezesa URE wykraczają poza ramy wyznaczone brzmieniem wskazanych wyżej regulacji o znaczeniu w zasadzie naczelnym dla kształtu postępowania administracyjnego, jednocześnie podnosząc, iż w treści decyzji z dnia 29 czerwca 2017 r. Prezes URE zaznaczył, że kara pieniężna nałożona została na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa energetycznego. Powód stoi na stanowisku, że przepis ten stanowi wyłącznie wyliczenie sytuacji, w przypadku zaistnienia których Prezes URE legitymowany jest to nałożenia kary pieniężnej, wskazując, że przypadkami takimi są sytuację kiedy to dany podmiot nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii wprowadzonych na podstawie konkretnych wymienionych wyżej przepisów, a tym czasem ograniczenie w poborze energii elektrycznej w związku, z którym toczy się niniejsze postępowania, wprowadzone zostało przez (...) S.A. (dalej (...) S.A.) na podstawie art. 11 c ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo Energetyczne.

Następnie powód podnosi, że poza wszelkimi wątpliwościami, ograniczenie, na które powołuje się Prezes URE wprowadzony zostało więc na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa Energetycznego a więc w sytuacji nie wymienionej w dyspozycji art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy Prawo Energetyczne, który to przepis wskazany został przez Prezesa URE jako podstawa legitymująca podjęte przez niego działania; konstatując, że w związku z powyższym działania Prezesa URE noszą znamiona braku legalności. Powód wywiódł, że ze względu na charakter wymienionych przepisów i ich swoistą funkcję karno-restrykcyjną, niemożliwym jest rozszerzenie znaczenia tego rodzaju przepisów poprzez stosowanie różnorodnych technik interpretacyjnych, w tym rozszerzenia zakresu penalizacji poprzez dokonanie analogii – co Prezes URE w niniejszej sprawie uczynił. Podniósł, że w przepisy te powinny być odczytywane i rozumiane w sposób ścisły, odpowiadający linearnemu brzmieniu dyspozycji danego przepisu, a w przypadku wystąpienia jakichkolwiek wątpliwości, takie winny być rozstrzygane na korzyść podmiotu, którego zachowanie zagrożone jest sankcjami prawnymi. Poza powyższym, wskazał, że podejmowane w takim kształcie działania noszą znamiona naruszenia zasady pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej i godzą w pewność i powagę samej tej instytucji.

Powód mając to na względzie, ocenił że Prezes URE wydając przedmiotową decyzję w takim kształcie wykroczył poza przyznane kompetencje a działanie takie nie jest legitymowane w świetle obowiązujących przepisach prawa.

Uzasadniając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia powód podał, że abstrahując od wcześniejszych zarzutów w jego ocenie Organ błędnie ustalił stan faktyczny, co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że stan ten uzasadnia nałożenie na Stronę kary pieniężnej. W ocenie Strony, działanie polegające na skrupulatnym egzekwowaniu naruszeń ograniczeń, które miały zacząć obowiązywać w przeciągu kilku godzin od wydania jakiegokolwiek komunikatu w tej sprawie i nakładania z tego tytułu kary na podmiot, który nie był w stanie w tak krótkim czasie sprostać tym limitom – uznać należy za działanie całkowicie niedopuszczalne w demokratycznym państwie prawa, a obowiązek nałożony został na podmioty funkcjonujące nie tylko w sferze publicznej, ale również na podmioty funkcjonujące w sferze prywatnej. Podniósł, że powziąwszy decyzje o wprowadzeniu ograniczenia co do ilości możliwej do pobrania energii elektrycznej, winno zadbać również o to by wiadomość o wprowadzeniu takiego ograniczenia dotarła do podmiotów, na które takie ograniczenie zostało nałożone, że przyjęcie przez Prezesa URE w uzasadnieniu decyzji, że strona zapoznała się z takimi komunikatami (dotyczącymi wprowadzonych ograniczeń) jest czystą fikcją i nie można wiązać jakichkolwiek domniemań. Według skarżącego niedopuszczalnym jest stawianie znaku równości pomiędzy faktem emisji komunikatów w programie radiowym czy ich wyświetlaniu na stronie internetowej dystrybutora energii a powzięciem przez Stronę informacji o wprowadzonych limitach i żaden z obowiązujących przepisów prawa poza obowiązującym od dnia 12 sierpnia 2015 r. § 12 Rozporządzenia nie nakłada na stronę obowiązku takiego śledzenia. Całkowicie niezrozumiałym dla Strony jest to, dlaczego Prezes URE stoi na stanowisku, że zwyczajowy przyjętym sposobem przekazywania komunikatów na terenie miasta W. jest słuchanie Programu (...) czy też przeglądanie stron internetowych dostawców Energii elektrycznej.

Według powoda, z uwagi na charakter prowadzonej działalności całkowicie błędne jest również założenie, że Strona miała realną możliwość całkowitego dostosowania się do wprowadzonego „z dnia na dzień” limitu w zakresie poboru ilości energii elektrycznej, następnie uzasadniając takie stanowisko.

Kolejno zaznaczył, iż problemy natury organizacyjnej związane z terminowym powzięciem informacji o wprowadzonych ograniczeniach i z natychmiastowym zastosowaniem się do ustalonych w ten sposób limitów – nie są jedynie problemami bliskimi podmiotom prywatnym takim jak Strona ale problemy te zauważalne są również w działaniu bądź braku właściwego działania po stronie organów władzy publicznej następnie uzasadniając takie stanowisko i oceniając, że działania Prezesa URE budzą powszechne oburzenie u ogromnego grona przedsiębiorców oraz, że działania samych organów państwowych cechował chaos i brak ustalonych wcześniej procedur..

Uzasadniając zarzuty dotyczące samej kary i jej wysokości, powód wskazał, że działanie Prezesa URE w zakresie samego wymiaru kary było bezpodstawne wskazując, że organ nie wyjaśnił dlaczego przyjął taki sposób ustalenia wysokości kary oraz nie wskazał również dlaczego przyjął taką a nie inną kwotę bazową – tj. kwotę 3.000,00 zł. W ocenie skarżącego Organ winien wziąć pod uwagę jedynie niewielkie przekroczenia limitów jakie miały miejsce w dniu 12 sierpnia 2015 r. (a więc w dniu od kiedy ograniczenia te obowiązywały), a nie przekroczenia jakie miały miejsce w dniach wcześniejszych. Kontynuując, powód odnosząc się do samego wymiaru kary wskazał, że Organ orzekając o jej wysokości wziąć winien pod uwagę również szkodę jaka powstała w majątku w związku z dostosowaniem się do wprowadzonych ograniczeń. W ocenie powoda brak uwzględnienia tej okoliczności prowadzi do sytuacji, w której nałożona na Stronę kara odnosi podwójną dolegliwość. Wskazał także, iż uzasadnienie decyzji w zakresie wymiaru kary i przyjęte przesłanki są lakoniczne i bliższe instytucji wymiaru kar znanej z kodeksu karnego, gdy tymczasem, Organ w takich przypadkach winien kierować się przesłankami wskazanymi w art. 189d kpa.

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego podniósł, że dokonując subsumpcji treści brzmienia przepisu art. 56 ust. 6a Prawo Energetyczne pod stan faktyczny jaki w niniejszej sprawie występują, należy przyjąć, że wszystkie przesłanki wskazane w treści tej regulacji zostały spełnione – co uzasadnia skorzystanie z tej instytucji przez Prezesa URE i odstąpienie nie od wymierzenia Stronie kary. W ocenie odwołującego niezrozumiałym dla Strony

jest to, jak tak niewielkie i marginalne przekroczenie limitów poboru energii --- tj. przekroczenie limitu o 0.0461340 MW mogłoby wpłynąć na bezpieczeństwo energetyczne kraju.

Reasumując, skarżący wskazał, że w świetle powyższych ustaleń przyjąć należy, że Prezes URE winien skorzystać z przysługujących mu uprawnień i odstąpić od wymierzenia Stronie kary.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 17 maja 2019 r. pełnomocnik powoda podtrzymał wnioski i argumenty zawarte w odwołaniu. Podkreślał potrzebę odstąpienia od wymierzenia powodowi kary. Wniósł o uchylenie w całości decyzji Prezesa URE oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, że zaskarżona decyzja Prezesa URE jest prawidłowa i słuszna oraz podtrzymał stanowisko przedstawione w odpowiedzi na odwołanie.

Sąd postanowił dopuścić wszystkie dowody zgromadzone w sprawie w postępowaniu administracyjnym.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. (dalej (...) S.A.” albo „OSP) w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) SA, działając na podstawie art. 11c ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie Minister Energii) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r.

Rada Ministrów pozytywnie rozpatrzyła wniosek Ministra Gospodarki wydając w dniu 11 sierpnia 2015 r. rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00.

Na wezwanie Prezesa URE (...) SA (dalej (...)), do której sieci (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (dalej „Odbiorca”) jest przyłączona, pismem z dnia 10 maja 2016 r. o znaku (...) przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10- 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego we W. przy ulicy (...). Dla tego obiektu powód posiadał zawartą z (...) Umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 1 maja 2004 r. (k. 9-12 akt administracyjnych).

Zgodnie z § 7 tej umowy odbiorca (powód) zobowiązany jest do ograniczenia poboru mocy w przypadku wprowadzenia ograniczeń na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów.

W wyniku analizy ww. dokumentów Prezes URE powziął uzasadnione podejrzenie, że powód, we wskazanym przez (...) obiekcie przy ul. (...) we W., nie dostosował się do wprowadzonych w dniach 10- 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, co może skutkować wymierzeniem kary pieniężnej, o której mowa jest w art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Ustalono, że powód przekroczył pobór mocy w dniach 10,11 i 12 sierpnia 2015 r. Wartość przekroczenia dopuszczalnego poboru mocy (MW w godzinie) w poszczególnych dniach przedstawiała się następująco:

1. 10 sierpnia 2015 r. łącznie 1,1905157 (MW w godzinie);
2. 11 sierpnia 2015 r. łącznie 0,5017085 (MW w godzinie);
3. 12 sierpnia 2015 r. łącznie 0,0461340 (MW w godzinie);

Łącznie dla wyżej wymienionego okresu Odbiorca przekroczył 1,7383582 (MW w godzinie). W pozostałych dniach przekroczenia nie miały już miejsca.

Mając na względzie powyższe, pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. o znaku (...) (k 1-2 akt administracyjnych) Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE d (...), wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Pismem z dnia 8 lipca 2016 r. (k 6-7 akt administracyjnych) powód wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary oraz przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując, że w przeważającej części okresu obowiązywania ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej Spółka jako odbiorca dostosowała się do wprowadzonych ograniczeń. Od dnia 13 sierpnia 2015 r. Spółka ograniczyła zużycie energii elektrycznej pobieranej z Krajowego Systemu Energetycznego przez:

- ograniczenie do minimum działania urządzeń wentylacji i klimatyzacji,
- ograniczenie do minimum wykorzystania oświetlenie,
- ograniczenia do minimum korzystania z dźwigów.

Jednocześnie powód przyznał, że dopuszczalny poziom poboru mocy został przekroczony jedynie w dniach od 10 sierpnia 2015 r. do 12 sierpnia 2015 r. (w godzinach kolejno od 11:00 do 22:00, od 11:00 do 15:00, od 11:00 do 13:00 oraz że liczba godzin, w których doszło do naruszeń wynosi 20, ograniczenia obowiązywały zaś przez 518 godzin w sierpniu 2015 r., zaś okres naruszeń stanowi jedynie 3,8 % okresu obowiązywania ograniczeń. Podkreślił także, iż wartość przekroczenia ograniczeń również nie była znaczna i jest znikoma dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i w żaden realny sposób nie mogła mieć na nie wpływu. Tym samym stopień szkodliwości czynu należy uznać za znikomy. Powód podniósł, że w sprawie spełnione są wszystkie przesłanki z art. 56 ust. 6a p.e, a wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary jest w pełni uzasadniony.

Pismem z dnia 24 maja 2018 r. zawiadomiono powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego.

W wyznaczonym terminie powód nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje oparcie w przepisach prawa.

Rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym stanie prawnym.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (ust. 1 pkt 4).

Ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej polegają na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej (art. 11 ust. 3 pkt 1). Ograniczenia te (określone m.in. w ust. 3) podlegają kontroli w ramach przestrzegania ich stosowania (art. 11 ust. 4). Organem odpowiedzialnym w tym zakresie do kontroli w odniesieniu do dostarczanej sieciami energii elektrycznej jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (art. 11 pkt 5).

W związku z treścią art. 11 ust. 7 Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczonym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w przypadku wystąpienia zagrożeń m.in. bezpieczeństwa dostaw energii.

Z treści art. 11c ust. 2 prawa energetycznego wynika, że w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego:

- 1) Podejmuje we współpracy z użytkownikami systemu elektroenergetycznego, w tym z odbiorcami energii elektrycznej, wszelkie możliwe działania przy wykorzystaniu dostępnych środków mających na celu usunięcie tego zagrożenia i zapobieżenie jego negatywnym skutkom;
- 2) Może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin.

Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 (art. 11c ust 3 p.e.)

Istotny dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej jest także przepis art. 11d ust. 1 p.e., który przewiduje, że w sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w następstwie zdarzeń, o których mowa w art. 11c ust. 1, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego podejmuje w szczególności następujące działania:

- 1) wydaje wytwórcy polecenia uruchomienia, odstawienia, zmiany obciążenia lub odłączenia od sieci jednostki wytwórczej centralnie dysponowanej;
- 2) dokonuje zakupów interwencyjnych mocy lub energii elektrycznej;
- 3) wydaje właściwemu operatorowi systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego polecenia uruchomienia, odstawienia, zmiany obciążenia lub odłączenia od sieci jednostki wytwórczej przyłączonej do sieci dystrybucyjnej na obszarze jego działania, która nie jest jednostką wytwórczą centralnie dysponowaną;

4) wydaje właściwemu operatorowi systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego polecenia zmniejszenia ilości pobieranej energii elektrycznej przez odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej na obszarze jego działania lub przerwania zasilania niezbędnej liczby odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej na tym obszarze;

5) po wyczerpaniu wszystkich możliwych działań zmierzających do pokrycia zapotrzebowania na energię elektryczną wydaje odbiorcom końcowym przyłączonym bezpośrednio do sieci przesyłowej, polecenia zmniejszenia ilości pobieranej energii elektrycznej lub odłączenia od sieci urządzeń i instalacji należących do tych odbiorców, zgodnie z planem wprowadzania ograniczeń;

6) dokonuje zmniejszenia wielkości zdolności przesyłowych wymiany międzysystemowej.

W okresie wykonywania działań, o których mowa wyżej, użytkownicy systemu, w tym odbiorcy energii elektrycznej, stosownie do treści art. 11d ust. 2 p.e. są obowiązani stosować się do poleceń operatora systemu elektroenergetycznego, o ile wykonanie tych poleceń nie stwarza bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia osób.

W okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia (art. 11d ust. 3 p.e.).

Ważna dla prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie jest również treść art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. stanowiącego podstawę odpowiedzialności powoda w sprawie niniejszej. W myśl tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3.

Podkreślić należy, że w oparciu o delegację ustawową, zawartą w art. 11 ust. 6 p.e. 23 lipca 2008 roku wydane zostało przez Radę Ministrów rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (dalej powoływane jako rozporządzenie). Określone w nim zostały sposoby wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, rodzaje odbiorców objętych ograniczeniami, zakresy planów wprowadzania ograniczeń oraz sposoby określania w nich wielkości tych ograniczeń a także sposoby podawania do publicznej wiadomości informacji o ograniczeniach.

Dokonując oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego i jego subsumpcji w stosunku do powołanych norm prawnych, Sąd doszedł do przekonania, że nałożenie na powoda kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e.

Na wstępie warty odnotowania jest, że przepis ten dotyczy ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. W ocenie Sądu zaś podstawą do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej o jakich mowa w sprawie niniejszej, był wprawdzie powołany w komunikacie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., niemniej jednak podstawę prawną dla działań operatora podjętych w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. stanowił przepis art. 11d ust. 3 p.e. Norma wynikająca z art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. ma charakter uszczegółwiający do uregulowań art. 11d ust. 3 p.e. Regulacja art. 11d ust. 3 stanowi bowiem zasadniczą podstawę prawną dla działań operatora podjętych w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. To w art. 11d ust. 3 p.e. wskazano, że w przypadku występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Jest więc to norma ogólna w stosunku do przepisu art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., który jedynie precyzuje, w jakim ograniczonym zakresie operator może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności przepis ten wskazuje, że może to nastąpić jedynie w odniesieniu do dostarczania i poboru energii i tylko do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 p.e. i nie dłużej niż na okres 72 godzin.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że podstawą działania (...) wprowadzającego ograniczenia w dniu 10 sierpnia 2015 r. był przepis art. 11d ust. 3 p.e., który jest sankcjonowany w art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. W związku z tym art. 11 p.e., który był podstawą wprowadzenia przez Radę Ministrów ograniczeń w poborze energii mocą rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 2015 r. jest wprost sankcjonowany przez przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e.

Przeprowadzona wyżej wykładnia językowa przepisu art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. i art. 11d ust. 3 p.e. wprost wskazuje na możliwość sankcjonowania przez przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. zachowań odbiorców, którzy dopuścili się naruszenia ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., skoro jak była o tym mowa wyżej, jest to uprawnienie dla operatora przewidziane w art. 11d ust. 3 p.e.

Z uwagi na utrwalone w przedmiocie dokonywania wykładni orzecznictwo Sąd dokonał wykładni językowej ww. przepisu z uwzględnieniem wykładni systemowej i funkcjonalnej, co jedynie wzmocniło przyjęte przez Sąd stanowisko.

Zatem niedostosowanie się odbiorcy do każdego ograniczenia, dla którego podstawę stanowił przepis art. 11d ust. 3 p.e., a więc także do tych wprowadzonych z powołaniem się na regulację art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., stanowi realne zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, bowiem tylko w takich sytuacjach ograniczenia te są wprowadzane. Ważna jest także możliwość zagwarantowania tego bezpieczeństwa przez wyegzekwowanie nałożonych obowiązków ograniczenia poboru energii. Zatem, jeżeli ustawodawca wprowadził możliwość ograniczenia poboru energii przez operatora systemu przesyłowego w nagłych wypadkach (tj. zagrożenie), to niezbędnym jest możliwość sankcjonowania tychże regulacji w przedmiocie ograniczeń. Skoro w ciągu ostatnich 30 lat nie doszło do ograniczenia poboru energii, to oczywistym jest, że w przypadku wprowadzenia takiego ograniczenia sytuacja była poważna i zagrażała bezpieczeństwu dostaw energii. Właśnie w takich nagłych sytuacjach, w których organy państwa nie są jeszcze w stanie podjąć decyzji, operatorzy muszą mieć możliwość podjęcia kroków w celu uchronienia systemu energetycznego przed rozległą awarią. Sąd wziął pod uwagę niewielkie przekroczenia w krótkim okresie nałożonych ograniczeń, jednak należy przyjąć, że wobec tych ograniczeń każde – nawet najmniejsze przekroczenie przez szereg podmiotów (przez każdego z osobna w niewielkich ilościach) – może mieć kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa energetycznego kraju i awarii energetycznej. Oczywistym jest, że żaden z działających na terenie kraju podmiotów nie byłby w stanie w normalnych warunkach samodzielnie zagrozić, przez nawet maksymalny pobór energii, bezpieczeństwu energetycznemu kraju. Jednak suma choćby niewielkich przekroczeń ze strony wielu odbiorców w krytycznym okresie, w każdej chwili mogła doprowadzić do poważnej awarii całego systemu elektroenergetycznego. Tego rodzaju zagrożenie było realne, o czym dowodnie świadczyło uruchomienie przez operatora systemu i Radę Ministrów przewidzianych prawem procedur. Zatem każdy z odbiorców, także powód, powinien mieć tego świadomość.

W ocenie Sądu podstawą prawną dla odpowiedzialności odbiorców za niedostosowanie się do ograniczeń wprowadzonych przez operatora systemu przesyłowego na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. jest również przepis art. 11c ust. 3 p.e., do którego także odwołuje się art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e.

Z uwagi na powyższe, brak jest przekonujących argumentów, które uzasadniałyby przyjęcie stanowiska powoda, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a nie sankcjonuje naruszenia ograniczeń wprowadzonych przez (...) z powołaniem się na art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., dla którego faktyczną podstawą działania był przepis art. 11d ust. 3 p.e. Wobec tego, istniały podstawy prawne do zastosowania wobec powoda art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., ponieważ niewątpliwie było, że powód nie zastosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w czasie określonym w zaskarżonej decyzji.

Analiza treści § 4.8 umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji z dnia 29 marca 2010 r. (k. 12 akt adm.) daje podstawę do przyjęcia, że w okresie objętym sporem powód, wbrew stanowisku zaprezentowanemu w odwołaniu, nie zabezpieczył dla obiektu położonego we W. przy ul. (...) jakiegokolwiek mocy bezpiecznej tj. mocy minimalnej wymaganej dla zapewnienia bezpieczeństwa osób i mienia w przypadku wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Wobec tego nie może skutecznie podnieść, że musiał pobierać energię elektryczną w czasie uwzględnionym w decyzji Prezesa URE, w okresie obowiązywania 20 stopnia zasilania. Wynika to również wprost z obowiązującego skarżącego planu wprowadzania ograniczeń w poborze energii elektrycznej obowiązującego w okresie od 1 września 2014 do 31 sierpnia 2015 (k. 28 akt adm.).

W tej sytuacji powodowi można postawić zarzut zawinienia polegającego na nieprawidłowym prowadzeniu własnych spraw, co spowodowało do naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa.

Wymaga podkreślenia, że kwestia opracowania ram, procedur oraz zorganizowanego planu działania, w oparciu o który przedsiębiorca mógłby w sposób uwzględniający minimalizację szkód zastosować się do ograniczeń poboru energii nie leży po stronie Sądu, czy Organu, lecz jest kompetencją powoda korzystającego z poboru energii. Podobnie jest jego wewnętrzną sprawą takie zorganizowanie działalności zawodowej, aby móc na czas reagować na wydane przez właściwe podmioty komunikaty o obowiązującym stopniu zasilania.

W świetle przeprowadzonych rozważań, nieuzasadniony okazał się zarzut wskazujący na naruszenie przez organ regulacyjny art. 7 Konstytucji w sposób przedstawiony w odwołaniu.

Trzeba także pamiętać, że powód został poinformowany przez operatora systemu dystrybucyjnego pismem z dnia 15 lipca 2014 roku o Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, który określał dopuszczalne dla powoda wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania. Plan ten obowiązywał w okresie od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r., a więc także w czasie wprowadzonego ograniczenia poboru energii. Plan został przyjęty przez odbiorcę bez zastrzeżeń i odbiorca nie zwracał się do operatora sieci dystrybucyjnej o zwiększenie poziomu mocy bezpiecznej. Nie może być tutaj argumentem brak występowania zjawiska ograniczenia poboru energii w latach wcześniejszych, bowiem powód zachowując należytą staranność w prowadzeniu swoich spraw winien był aktywnie uczestniczyć w negocjowaniu umowy o dostawę energii oraz ww. Planu, jak również przewidywać możliwe następstwa przyjętych w Planie wartości minimalnego poboru energii elektrycznej.

Jasnym jest także, że na skutek przyjętych ograniczeń i nagłego podjęcia decyzji o ich wprowadzeniu u odbiorców może dojść do powstania szkód, bądź niedogodności w prowadzonej działalności gospodarczej, jednak ochrona i zapobieżenie sytuacji zagrożenia energetycznego kraju jest dobrem oczywiście większej wartości. Trzeba mieć na uwadze, że każdy z podmiotów, którego dotyczyły nałożone ograniczenia poniósł szkodę, jednak powód winien mieć świadomość ewentualnych konsekwencji awarii energetycznej, która była realna oraz z tego, że przyjęte ograniczenia były konieczne dla ochrony tego dobra.

Z treści art. 56 ust. 6a p.e. wynika, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. W niniejszej sprawie kluczowe znaczenie miała nie wartość przekroczenia poboru mocy, a sam charakter czynu i jego znaczenie oraz wpływ na bezpieczeństwo energetyczne kraju w krytycznym momencie jego zagrożenia. Niewątpliwie, energia elektryczna ma istotne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania każdego z jej odbiorców i z tego powodu jest podstawowym dobrem cywilizacyjnym. Dlatego konieczna jest eliminacja jakiegokolwiek zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii, do którego prowadzi w kryzysowej sytuacji skumulowanie przekroczeń poboru energii przez wielu jej odbiorców. Z uwagi na to, że nałożenie się w czasie wielu niewielkich przekroczeń może być zagrożeniem w krytycznym momencie dla bezpieczeństwa energetycznego kraju, każde, nawet niewielkie przekroczenie dopuszczalnego poboru nosi w sobie znaczny stopień szkodliwości. Uniemożliwia to zastosowanie wobec powoda dobrodziejstwa art. 56 ust. 6a p.e.

Biorąc pod uwagę istnienie procedury powiadamiania o ograniczeniu w poborze energii elektrycznej nie można przychylić się do stanowiska powoda, że nie ma po jego stronie zawinienia w postaci niestaranego prowadzenia własnych spraw, spowodowanego nie śledzeniem komunikatów energetycznych.

Jeśli zaś chodzi o wymiar orzeczonej kary, Prezes URE prawidłowo zastosował obowiązujące w przesłanki rzutuujące na jej wysokość. Stosownie do treści art. 56 ust. 3 p.e. wysokość kary pieniężnej o której mowa m.in. w art. 56

ust. 1 pkt 3a p.e. nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...). Zgodnie natomiast z art. 56 ust. 6 p.e. ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. należy uznać za właściwy przyjęty przez Prezesa URE jednolity dla wszystkich odbiorców, którzy nie dostosowali się do ograniczeń poboru energii wprowadzonych w sierpniu 2015 r., sposób ustalania podstawowej wysokości kary administracyjnej, który odnosi się do wielkości przekroczenia poboru mocy przez przedsiębiorcę i najwyższej ceny 1 MWh energii elektrycznej na rynku bilansującym (odnotowanej 7 stycznia 2016 r.), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r., tj. 1.500,00 zł. Przyjęcie tej ceny, jako najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej, znajduje uzasadnienie w fakcie, że tak ustalona wartość kary ma być dla przedsiębiorcy sankcją odczuwalną a nie symboliczną. Prezes URE wymierzając karę prawidłowo wziął pod uwagę to, że powód zastosował się do ograniczeń w części czasu ich trwania i zawęził podstawę wymierzenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie się powoda do ograniczeń i tylko w takim stopniu, w jakim niedostosowanie miało miejsce (ustalając kwotę kary pieniężnej wyliczono ją jako iloczyn kwoty 3.000,00 zł i łącznego przekroczenia poboru mocy w poszczególnych godzinach). Zatem, nałożona kara pozostaje we właściwej proporcji do przychodu uzyskanego przez powoda w poprzednim dla wydanie decyzji roku podatkowym (2016 r.), który wyniósł (...)zł (k. 36 akt adm.) i jest przy tym adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynu, w tym czasu jego trwania. Wobec tego nałożona na powoda sankcja spełni swoją prewencyjną, represyjną i wychowawczą funkcję.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, które mogłyby wpłynąć na odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej bądź obniżenie jej wysokości.

Ustalona w decyzji sankcja uwzględnia przesłanki jej wymiaru określone w art. 56 ust.6 p.e., gdyż jest proporcjonalna do stopnia zawinienia i szkodliwości popełnionego deliktu oraz nie przekracza możliwości płatniczych powoda mieszcząc się w granicach określonych w art. 56 ust. 3 p.e.

Przechodząc do związanego wysokością kary pieniężnej zarzutu naruszenia art. 189d kpa, w którym ustalone zostały przesłanki ustalania wysokości kar pieniężnych, Sąd zważył, że przepis ten nie mógł mieć zastosowania w sprawie, ponieważ w sprawach kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 56 ust. 1 p.e. przepis art. 56 ust. 3 p.e. stanowi lex specialis w stosunku do art.189d kpa wykluczając jego użycie.

Jeśli chodzi o zarzuty odwołania, wskazujące na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego - art. 6, 7 i 8 kpa, Sąd podziela utrwalony w judykaturze pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed Sądem OKiK, poza pewnymi wyjątkami. W szczególności, tego typu zarzuty zasadniczo nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylecia decyzji. Wynika to z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 1991r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowieniu z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt I CKN 351/99; wyroku z dnia 19 stycznia 2001r. sygn. akt I CKN 1036/98). Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed Sądem OKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylecia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06).

W sprawie niniejszej zdaniem Sądu postępowanie administracyjne toczące się przed Prezesem URE nie było dotknięte taką wadą, która uzasadniałaby uchylenie decyzji.

Wyjątki od zasady, że zarzuty procesowe odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylecia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wykreowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą być niejako konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji) ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylenie decyzji. Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których przedsiębiorca, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacja w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej.

Rozpoznając zarzuty powoda dotyczące naruszenia zasad postępowania administracyjnego, Sąd jednak nie dopatrył się wśród nich takich, które naruszałyby np. prawo odwołującego się do obrony, czy innych które wskazywałyby na wydanie decyzji w warunkach nieważności.

W tym stanie rzeczy Sąd oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., bowiem nie było podstaw do jego uwzględnienia, a w szczególności nie potwierdził się żaden z podniesionych w nim zarzutów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot jego kosztów, które w sprawie obejmowały jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 z późniejszymi zmianami) w brzmieniu obowiązującym w dniu złożenia odwołania tj. 9 czerwca 2017 r.

SSO Andrzej Turliński